

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **T. A. T.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. OAM-969/ZA-ZA11-HA08-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2019, č. j. 60 Az 1/2019 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím zastavil žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť neobsahovala žádné nové azylově relevantní okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Vyšel z předpokladu, že v případě opakované žádosti leží na žalobci větší měrou břemeno tvrzení a rovněž břemeno důkazní, než je tomu v případě předcházející žádosti, neboť v opakované žádosti je žalobce povinen označit, v čem konkrétně shledává novou skutečnost nebo nově nastalé okolnosti, jež mu nebyly známy v době řízení o předcházející žádosti a jimiž se bude muset správní orgán zabývat. Ačkoliv byl k tomu žalovaný vyzván, nedoložil žádné jiné podklady, které by opodstatňovaly nebo dokazovaly nově tvrzené skutečnosti o hrozícím nebezpečí ze strany státních orgánů Vietnamu, kdyby se žalobce na území navrátil. Ani v žalobě žalobce neuvedl, v čem konkrétně shledává zhoršení své situace v zemi původu. S odkazem na podstatné skutečnosti z předešlého řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu obsažené ve správním spise dospěl krajský soud k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové důvody a pouze „poupravil“ důvody uvedené ve své předcházející žádosti. Krajský soud uzavřel, že žalovaný

v projednávaném případě postupoval v souladu se zákonem, když vyhodnotil změnu bezpečnostní situace ve Vietnamu pouze v obecné rovině, přičemž vycházel z informací OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018, Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) květen 2017 a Údaje o zemi Vietnam ze dne 9. 4. 2018.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda se žalovaný dostatečně zabýval tím, zda došlo v zemi původu stěžovatele ke změně situace, která by mohla mít vliv na posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí nemůže dle stěžovatele obstát pro absenci vyjádření se k eventuálním změnám v zemi původu, a to bez ohledu na to, že se stěžovatel sám ve své žádosti ke změnám ve Vietnamu nevyjádřil. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby zrušil rozsudek krajského soudu i napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu o legalizaci svého pobytu, jelikož nechce opustit své narozené dítě ani jeho matku žijící v České republice, a dále dluh vzniklý ve Vietnamu.

[5] Ohledně kasační argumentace nedostatečného zdůvodnění, zda došlo ve Vietnamu ke změně situace, která by mohla mít vliv na posouzení stěžovatelovy opakované žádosti, žalovaný podotýká, že vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. Tyto informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu považuje za dostatečné a aktuální. Stěžovatel měl možnost se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu, ale neučinil tak. Ostatně ani v podané kasační stížnosti konkrétně neuvádí, v jakém směru mělo dojít ke změně situace v zemi původu, kterou správní orgán nezohlednil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Po konstataci přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[8] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

pokračování

z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[9] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

[10] Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, pokud žadatel neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, že by to mohlo zakládat opodstatněnost nové žádosti.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že k problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu existuje poměrně bohatá judikatura (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74).

[12] Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, uvedl, že „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“ (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 – 118).

[13] Stěžovatel poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 21. 10. 2017. Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017, č. j. OAM-156/LE-LE05-LE26-2017, žalovaný předchozí žádost stěžovatele zamítl. Žalobu podanou proti tomuto předcházejícímu rozhodnutí krajský soud zamítl a následně podanou kasační stížnost stěžovatele odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 10. 2018, č. j. 3 Azs 86/2018 – 18. V tomto předchozím rozhodnutí žalovaný na str. 6 uvedl, že vycházel z informace MZV ČR č. j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015, ze Zprávy IOM z května 2016, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu ze dne 13. 4. 2016, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, jak je zřejmé i ze správního spisu vedeného v nyní projednávané věci.

[14] V nyní posuzovaném případě odůvodnil žalovaný svůj postup při vyhodnocování okolností uváděných stěžovatelem na stranách 2 až 3 napadeného rozhodnutí následovně: „*Správní orgán (...) vycházel především z jeho výpovědi, a dále z informací, které nasbromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu.*

Konkrétně vycházel z rozhodných materiálů minulého správního řízení s č.j. OAM-156/LE-LE05-2017 a ev. č. L010565, OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. srpna 2018 a Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) květen 2017, Údaje o zemi Vietnam ze dne 9. 4. 2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.“
 K tomu žalovaný současně uvedl: „Správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

[15] Žalovaný konstatoval, že stěžovatelem uváděné důvody buďto nejsou azylově relevantní (snaha zůstat na území České republiky se svou družkou a dítětem), nebo jde o důvod, který stěžovatel uváděl již v předcházející žádosti a který již byl řádně posouzen v předcházejícím rozhodnutí ze dne 15. 11. 2017 (existence dluhu ve Vietnamu).

[16] Z pohledu kasační argumentace stěžovatele (zda ve Vietnamu došlo k takové změně situace, která by mohla mít vliv na posouzení jeho opakované žádosti) je podstatné, že žalovaný ve správním řízení o předcházející žádosti hodnotil stejné (relevantní) důvody, jaké stěžovatel uváděl i v nyní přezkoumávaném řízení, na základě tehdy aktuálních podkladů, přičemž dospěl k závěru, že ani žadatelem tvrzenou obavu z věřitelů nelze považovat za riziko vážné újmy opodstatňující udělení mezinárodní ochrany. Je také nepochybné, že se žalovaný v nyní posuzovaném případě zabýval aktuální bezpečnostní situací ve Vietnamu na podkladě jiných, nově pořízených podkladů, které stejně jako podklady pořízené v rámci předcházejícího řízení poskytují srovnatelnou a dostatečnou oporu pro hodnocení opakovaně uváděných důvodů. To vše za situace, že stěžovatel netvrdil vůbec nic, co by se změnou bezpečnostní situace ve Vietnamu souviselo.

[17] Právě okolnost, že stěžovatel ve své opakované žádosti ani okrajově nezmiňoval jakýkoli posun v (azylově relevantním) významu jím uváděných důvodů (a to ani svého dluhu ve Vietnamu) z hlediska rizika své vážné újmy, byla určující pro míru podrobnosti, v jaké se žalovaný musel vypořádat s otázkou, zda se v zemi jeho původu změnila bezpečnostní situace tak zásadním způsobem, aby to opodstatňovalo meritorní posouzení druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[18] Krajský soud se postupem žalovaného při hodnocení, zda ve Vietnamu došlo k takové změně situace, která by mohla mít vliv na posouzení opakované žádosti stěžovatele, zabýval v bodech 16 až 18 odůvodnění napadeného rozsudku. Dospěl přitom k závěru, že v případě stěžovatele, který neuváděl žádné nové důvody podání své opakované žádosti, „nelze vycházet pouze z explicitně vyjádřeného závěru srovnání těchto stavů“. Žalovaný si dle krajského soudu zajistil dostatek podkladů za účelem vyhodnocení eventuální změny bezpečnostní situace, její posouzení provedl v obecné rovině, a to z pohledu rozhodnutí o předcházející žádosti stěžovatele, resp. jím uváděných důvodů.

[19] S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a nepovažuje je za pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení

pokračování

krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[21] náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu